

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 180

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΝ

Ἐν ἀναμονῇ ρυθμίσεως ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ μισθολογικοῦ αἰτήματος ἢ ἀπεργία τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μετὰ τὴν ληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς Α.Δ.Ε.Δ.Υ. ἀπόφασιν, ἀνεστάλη πρὸς τὸ παρόν, μετατοπισθεῖσης τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ταύτης εἰς τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου.

Ἐάν, καὶ μετὰ τὴν νέαν παρεχομένην πίστωσιν χρόνου ἢ Κυβέρνησις δὲν ἐπιληφθῆ τοῦ ζητήματος τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν καὶ δὲν προέλθῃ εἰς λήψιν μέτρων ἐνδεδειγμένων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὁ ἀπεργιακὸς ἀγὼν προβλέπεται καὶ θὰ εἶναι πράγματι σκληρὸς, κατ' ἐξακολουθήσιν σκληρὸς μέχρι τῆς κατισχύσεως τῶν δικαίων αἰτημάτων τοῦ δημοσιοῦπαλληλικοῦ κόσμου τῆς χώρας.

Πλήρης ὑπῆρξε πάντοτε ἡ κατανόησις τῶν περιστάσεων ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων.

Δοκιμαζομένης τῆς πατρίδος οἱ ὑπάλληλοι εὐρέθησαν πρῶτοι μετ' αὐτῆς συνδοκιμαζόμενοι. Οὐδ' εἰς ἐπούλωσιν καὶ θεραπείαν στοιχειῶδων ἀναγκῶν, ὅτε ἡ πατρίς εὐρέθη ἀντιμέτωπος εἰσβολῶν, ἐπήρουν αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὑπαλλήλων, ἀλλὰ καὶ παρ' ὄλον τοῦτο, καταπνίγοντες τὸ δίκαιον, καταπνίγοντες τὸν πόνον τῶν, ἤνθεξαν καὶ δι' ἐπὶ μακρὸν ἤνθεξαν εἰς μισθοὺς ἐξαθλιώσεως καὶ πείνης.

Ἡ πατρὶς δύναμις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν, ἡ πατρίς πίστις καὶ ἰδανικὸν τῶν καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος οὐδ' οἰκείου τῶν, οὐδ' ἑαυτοῦς ἐσκέφθησαν ποτὲ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους.

Ἐστρατευμένοι εἰς ὑπαλληλικά ὑπηρεσιακά καθήκοντα καὶ ἐνόπλιως ἐθελουσιπυραυτεύθησαν παρὰ τὸ πλευρόν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ταχθέντες, ὅταν καὶ τοῦτο αἱ περιστάσεις ἀπῆτησαν, διὰ τὴν προάσπισιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας.

Κατὰ τὰς κρίσεις ὅμως ἐκεῖνας διὰ τὸ Ἔθνος περιστάσεις, ἄλλοι, πολλοὶ δὲ καὶ ἀμύητοι οὗτοι, οὐ μόνον δὲν ἠσθάνθησαν ἄλγος ψυχῆς ἐκ τῆς εἰς βάρος τοῦ ἀπεριγράπτως δυστυχοῦντος λαοῦ τραγωδίας, ἀλλ' ἔτι χειρὸν τούτου ἀντιπατριωτικώτατα καὶ κατηλικῶς τῶν παρασχεθεῖσιν περιστάσεων ληστικῶς ἐπωφεληθέντες, ἠνύνησαν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, σωρείαν ἀγαθῶν ἀνόμως ἀποκτήσαντες καὶ εἰς ἀποθήκας συσσωρεύσαντες.

Κατὰ τῆς προκλήσεως ταύτης καὶ τοῦ ὄργιου τῶν θησαυρίζοντων εἰς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἢ ὑποφέρουσα τάξις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐκεῖνοι ὄντινων ἢ ζωῆ ἐκ τῶν καθ' ἡμέραν ταλαιπωριῶν καὶ στέρψεων στάγδην ἐφθινεν, προέταξαν καὶ πρόββαλλον ἐπιμονὴν, σὺνουν ἐπιμονὴν καὶ ἀντοχήν ἀξιοθαύμαστον.

Ἄλλ' ἢ ζωῆ τῶν μισθωτῶν καὶ ὅταν ἡ θύελλα ἐκώπασεν καὶ μετ' αὐτὴν ἐξακολουθητικῶς, παρὰ τὴν ἐπελοῦσαν ἄρδην μεταβολὴν εἰς τὰ πράγματα, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἤλλαξεν. Καταθλιπτικῶς ἀφόρητοι φροντίδες διὰ τὴν συντήρησιν τῶν, ἀνά πάσαν στιγμὴν καὶ ἤδη βασανίζουσι τὸν ἀναξιοπαθοῦντα κόσμον τῶν μισθοσυντηρητῶν.

Ἡ ζωῆ καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν κατέστη διὰ τούτους δραματικὴ καὶ αὐτόχρονη ἀβίωτος.

Ἐνώπιον τῆς τραγωδίας ταύτης οἱ δημοῖοι ὑπάλληλοι, εἰς ἣν περιπτώσιν ἤθελε καὶ πάλιν παρελκυσθῆ ἢ λύσις τοῦ ζητήματος τῶν ὑπὸ τῶν κυβερνῶντων, θὰ κληθῶσι νὰ ἀντιδράσῃ διὰ

καθόδου τῶν εἰς καθολικὴν ἀπεργίαν, ἀπεργίαν πανυπαλληλικήν. Ἄγὼν ἐπιβίωσης ὁ ἀγὼν τῶν μισθωτῶν τοῦ κράτους, εἶναι ἀγὼν καθ' ὅλα δίκαιος καὶ ἐπιβεβλημένος, εἶναι αὐτὸ τοῦτο ἄμυνα πρὸς προστασίαν καὶ διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς. Ἡ ἐπιμονὴ τῶν εἶναι πλέον ἐξηνητημένη καὶ εἰς τὴν ἀντοχήν τῶν ἐπῆλθε κάμψις. Ἡ καμφθεῖσα ἀντοχὴ τῶν δὲν δύναται ἐξακολουθητικῶς νὰ ὑποβαστάζῃ τὸ ἐκ τῶν ἐλλειμμάτων τοῦ προϋπολογισμοῦ βάρος. Ἀντίστασις διὰ δυνάμει ἀνθρωπίνων ὁμοπλατῶν πρὸς καταρρέοντα τοῖχον εἶναι ἀφροσύνη. Ἡ δυστυχία διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ἐκορυφώθη καὶ τὸ κακὸν ἤδη εὐρίσκεται εἰς ἐπικινδύνως προκεχωρημένον σημῆον.

Οἱ ἰθύνοντες ὀφείλουσι νὰ ἀντιληφθοῦν καὶ κατανοήσῃ τὴν ἀνηλεῶς σκληρὰν πραγματικότητα, θαρροῦντως δὲ καὶ γοργῶ τῷ βήματι νὰ χωρήσῃ εἰς λήψιν ἀποφασιστικῶς γενναίων μέτρων διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Ἡ παράλυσις καὶ ἀποσύνθεσις τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πλησιαζουσῶν ἑορτῶν, ἀπεφύχθη χάρις εἰς τὴν σάφροντα στάσιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Οἱ ὑπάλληλοι προσβλέποντες συμπαθῶς, πρὸς τὰς ἐξ ὧν προέρχονται χαμηλὰς λαϊκὰς τάξεις, ἤχησαν εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀναβολῆς τῆς ἀπεργίας τῶν, ἵνα μὴ, τὸν ἀντίκτυπον τῆς ἀπεργίας, ἰσχυρὸν αἰσθανθῶσι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν αἱ εἰς τὴν δυστυχίαν, τὴν ἐξαθλιώσιν καὶ τὴν συμφορὰν ἐρριμμέναι τάξεις τῶν ἐργαζομένων.

Ἡ ἀπεργία κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας θὰ ἐσήμαινεν ἐπαύξει τῆς λαϊκῆς δυστυχίας καὶ πολλαπλασιασμόν τῶν φροντίδων τῶν ἀπόρων λαϊκῶν τάξεων.

Οἱ ὑπάλληλοι παρ' ὄλον, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα διὰ τὴν ἀπεργιακὴν ἐξόρμησιν, ἀδιαφορήσαντες διὰ τὰς εἰς βάρος ἑαυτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν στέρψεις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς χαρᾶς καὶ τῆς καλωσύνης διὰ σύμπασαν τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὑπὲρ ἑαυτοὺς ὑψωθέντες, ἐτάχθησαν πρὸς τὴν ἀντιληψιν τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος καὶ οὕτως δὲν ἀπήργησαν.

Ἄλλ' ἢ δι' ἡμέρας τινὰς ἀνασταλεῖσα ἀπεργία ἐπικρέμαται καὶ ἤδη ἀπειλητικῶς καὶ θὰ ἐκδηλωθῆ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ σφοδρότητι κατὰ τὸν καθορισθέντα χρόνον, ἔαν καὶ πάλιν οἱ ὑπεύθυνοι δὲν ἐπιδείξῃ τὴν δέουσαν κατανόησιν εἰς τὰ καθαρὰς διατυπωθέντα καὶ προβληθέντα αἰτήματα τῶν.

Οἰαδήποτε παρέλκυσις καὶ οἰαδήποτε ἀναβολὴ θὰ εἶναι ἀπαράδεκτος. Οὐδέποτε εἰς τὸ παρελθὸν ἐτηρήθησαν αἱ δοθεῖσαι ὑποσχέσεις καὶ οὐδέποτε οὐδ' ἐν μέρει ἐπραγματοποιούντο, αἱ ἐναντι αὐτῶν ἀναλαμβανόμεναι ὑποχρεώσεις. Ὅθεν ἡ πέτρα, ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε τακτικῆς τοῦ ἐπισήμου κράτους ἐναντι τῶν ὑπαλλήλων εἶναι ἀλγεινὴ.

Πρὸς τὴν ἀπεργίαν οἱ ὑπάλληλοι δὲν φέρονται ἐθελουσίως καὶ ὑπαιτιότητι τῶν, φέρονται ἀκαθέκτως καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἐκ τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως.

Δὲν ζητοῦμεν, κατὰ προνόμιον, ἰδιαιτέρως εἶδον καὶ στοργικὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς πολιτείας ὑπὲρ τῆς θέσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Δὲν ζητοῦμεν ἀνακούφισιν εἰς βάρος ἄλλων συμπασχουσῶν τάξεων. Ζητοῦμεν δίκαιαν καὶ ἴσην κατανομήν βαρῶν.

Διεκδικούντες τὰ στοιχειωδέστερα τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς ζωῆς ζητοῦμεν κατανόησιν. Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

